

בית משפט השלום בירושלים

בעניין:

1. בקלה, ת.ז.
משער הפרחים, מזרח ירושלים
 2. בקלה, ת.ז.
משער הפרחים, מזרח ירושלים
 3. בקלה ת.ז.
מרח'י באב אל זהרה, מזרח ירושלים 95907
 4. בקלה ת.ז.
מרח'י באב אל זהרה, מזרח ירושלים 95907
 5. בקלה (קטין)
 6. בקלה (קטינה)
- התובעים 5 ו-6 באמצעות אמם ואפוטרופסיתם הטבעית
התובעת מס' 2

ע"י ב"כ עוה"ד מיכל פינצ'וק (מ.ר. 21600)
ו/או אליהו אברם (מ.ר. 11851) ו/או הישאם שבאיטה (מ.ר. 17362)
ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174)

מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים
טל: 02-6283555; פקס: 02-6276317

התובע

- נגד -

מדינת ישראל - משרד הביטחון
באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1, תל אביב 64924
טל: 03-6970222; פקס: 03-6918541

הנתבעת

מהות התביעה: נזיקין, נזקי גוף
סכום התביעה: כשיעור סמכות בית המשפט

כתב תביעה

1. א. התובעת 1, ילידת 1964, סוכנת נסיעות במקצועה.
ב. התובעת 2, ילידת 1963, מזכירה אדמיניסטרטיבית בבי"ח אוגוסטה ויקטוריה.
ג. התובע 3 יליד 1929 והתובעת 4 ילידת 1936.
התובעים 3 ו-4 הינם פנסיונרים, הורי התובעות 1 ו-2.
ד. התובע 5, יליד 1991 והתובעת 6, ילידת 1993 הינם קטינים, ילדי התובעת מס' 2.
2. הנתבעת, מדינת ישראל, היתה האחראית בזמנים הרלבנטיים לתביעה על פעילות כוחות הבטחון באיזור יהודה ושומרון ובכללה פעילותם בתאריך 13.2.94, כפי שתואר להלן.
3. בתאריך 13.2.94, סמוך לשעה 18:00, נהגה התובעת 1 ברכב מסוג אופל אוסקונה מירושלים לכיון רמאללה. יחד עמה נסעו ברכב הוריה, אחותה וילדי אחותה.
4. סמוך למחנה אלון עוכבו התובעים במחסום צה"ל. אנשי כוחות הביטחון שהיו במחסום בחנו את הנוסעים ומשראו כי מדובר בבני משפחה, זקנים וילדים, איפשרו לרכב להמשיך בדרכו.
5. התובעים המשיכו בדרכם, כשלתע, כעבור כחצי קילומטר מהמחסום, שמעו יריה ומיד אחריה נורה מטח יריות לעבר רכבם. התובעת 1 עצרה מיד את הרכב לצד הדרך, אולם מספר יריות נוספות נורו לעברם.
6. התובעים הבחינו בקבוצה גדולה של חיילים מתקרבת לעברם, מלווה בגייפ צבאי. משהגיעו החיילים סמוך לרכבם, הורו לתובעים לצאת מהרכב ודרשו כי יוציאו עמם את הנשקים ו"השבאב" המוסתרים ברכבם.
החיילים הורו לתובעים לפתוח את תא המטען וערכו חיפוש ברכב.
7. משהבינו כי נפלה טעות בזיהוי הרכב, הורו אנשי כוחות הבטחון לתובעים לנסוע ועזבו את המקום.
8. כתוצאה מהירי נפגעו הגלגל האחורי ושילדת הרכב.
בנס לא נפגע אף אחד מבני המשפחה.
התובעים החליפו את צמיג הגלגל האחורי והמשיכו בדרכם לרמאללה. יצויין כי כק"מ ממקום הארוץ, חלפו התובעים על פני מחסום צבאי נוסף אולם לא נדרשו לעצור לבדיקה כלשהי.

9. התובעים היו מזועזעים מהארוע הקשה שחוו אולם עיקר דאגתם הופנתה לתובעת 2 אשר היתה בעת הארוע בשבוע השמיני להריונה. בעקבות הארוע חשה התובעת 2 ברע ואף החלה לסבול מדימום וגינלי.
10. בני המשפחה החליטו לחזור על עקבותיהם ולנסוע לביה"ח אוגוסטה ויקטוריה שבמזרח ירושלים. בהגיעם לביה"ח קיבלו התובעים כדורי הרגעה ושותרו לביתם ואילו התובעת 2 נבדקה ע"י רופאה האישי, אשר קבע כי כתוצאה מהארוע הפילה את תינוקה. התובעת 2 טופלה בבית החולים ושחררה למחרת היום לביתה.
מצ"ב מסמכים מבית החולים אוגוסטה ויקטוריה המסומנים א'.
11. התובעת 2 תטען כי הפילה בעקבות ירי כוחות הבטחון לעבר הרכב בו נסעה וכתוצאה מהפחד העז שאחז בה. בשלב זה מתקשה התובעת לאתר מסמכים רפואיים המעידים על טיפוליה הרפואיים עובר לארוע, ומתעדים את ההפלה ואת הטיפולים הרפואיים להם נזקקה בעקבותיה.
אשר על כן מתבקש ביהמ"ש הנכבד להפעיל סמכותו מכח סעיף 127 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד 1984, ולאפשר לתובעת 2 לצרף חוות דעת רפואית מטעמה בשלב מאוחר יותר.
12. א. כבר למחרת היום התלוננה התובעת 1 במשטרה בגין הארוע. באותו יום צילם אחיה של התובעת את סימני חדירת הכדורים לשילדת הרכב.
מצ"ב העתק מהצילומים אשר הועברו במהלך החקירה לחוקרי מצ"ח, המסומנים ב'.
ב. בתאריך 1.3.94 פנתה באת כוחם של התובעים לפרקליט פיקוד מרכז וביקשה כי יורה על חקירת הארוע.
13. תלונת התובעת הועברה לתחנת המשטרה ברמאללה ורק ב-17.7.94 הועברה למצ"ח. כך, למרות תלונתה המיידית של התובעת 1 על הארוע, החלה חקירת מצ"ח בעניינה רק קרוב ל-5 חודשים לאחר הארוע.
14. בתאריך 29.4.96 הודיע פרקליט פיקוד מרכז לב"כ התובעים כי הורה על סגירת התיק כיוון שלא נמצאו תימוכין לתלונה ככול שהדבר נוגע לחיילי צה"ל. עם זאת הודיע הפרקליט כי העביר את חומר החקירה לקת"צ מג"ב כיוון שהאזור שבו התרחש הארוע הנטען היה באחריות מג"ב.
מצ"ב מכתבו של סרן גתאי רולל מיום 29.4.96 המסומן ג'.
15. בעקבות פניית באת כוחם של התובעים, השיב היועץ המשפטי של מג"ב כי החליט על גניזת החומר בשל העדר ראיות למעורבות שוטרי מג"ב בארוע.

מצ"ב מכתבו של יועמ"ש מג"ב מיום 3.6.96, המסומן ד'.

16. פנייה נוספת של באת כח התובעים לצה"ל ולמג"ב בנסיון לברר מיהם כוחות הבטחון אשר היו מעורבים בארוע, לא העלתה דבר.

נטל הראיה

17. א. התובעים יטענו כי הנתבעת התרשלה בכך שלא שמרה תיעוד המורה מי היו כוחות הביטחון אשר הוצבו במועד הרלבנטי באזור הארוע, על אף שהיתה צריכה לעשות כן.

בנוסף יטענו התובעים כי הנתבעת התרשלה בכך שלא פתחה בחקירת הארוע מיד עם הגשת התלונה אלא רק לאחר קרוב ל-5 חודשים, ופגעה ע"י כך בסיכוי לאתר את הכוחות המעורבים בארוע.

ב. מחדליה הנ"ל של הנתבעת גרמו לתובעים נזק ראיתי המתבטא בחוסר ידיעת זהותם של כוחות הביטחון המעורבים בארוע וכן בחוסר יכולתם של התובעים להביא ראיות מלאות לגבי נסיבות פעולתם. הנזק הראיתי שגרמה הנתבעת לתובעים מעביר לשכמה את נטל הראיה להוכיח כי הארוע אירע שלא ברשלנותה ו/או ברשלנות שלוחיה.

18. בנוסף יטענו התובעים כי נזקיהם הינם תוצאה של רשלנות חיילי הנתבעת, אשר התבטאה במעשים ו/או במחדלים הבאים:

- א. ירו לעבר רכבם מבלי שווידאו קודם לכן מיהם הנוסעים ברכב.
- ב. ירו לעבר רכבם מבלי שניסו קודם לכן לעוצרם באמצעות מחסום פתע ו/או בכל דרך חלופית.
- ג. ירו לעבר רכבם שדרשו קודם לכן כי יעצרו בצד הדרך.
- ד. פעלו בניגוד להוראות ולהנחיות הצבאיות אשר היו בתוקף באותה תקופה, לפיהן על מנת לעצור רכב נוסע יש לבצע סדרת פעולות טרם ביצוע ירי.
- ה. ירו לעבר הרכב באופן רשלני המסכן חיי אדם.
- ו. משראו כי טעו בזיהוי הרכב נמנעו מלסייע לתובעים והסתלקו ממקום הארוע תוך שהם מותירים את התובעים במקום.
- ז. נמנעו מלהזהיר את התובעים כי אין לנסוע באזור הארוע, למרות שיכלו לעשות כן עת עיכבו את רכבם לבדיקה שגרתית במחסום זמן קצר טרם הארוע.

19. התובעים יוסיפו ויטענו כי חיילי הנתבעת הפרו חובות חקוקות שבדין, המנויות להלן, אשר נועדו להגן על סוג האנשים עימם נמנים התובעים ואשר בהפרתן גרמו לנזקי התובעים:

- א. ס' 1 לתוספת השנייה לפקודת המשטרה נוסח חדש תשל"א 1971 (להלן "התוספת") הדין באי מילוי הוראה מהוראות פקודת משטרת ישראל.
- ב. ס' 2 לתוספת הדין בהתשלולות במילוי תפקיד.
- ג. ס' 13 לתוספת הדין בהפעלה של כלי יריה שלא במידת הזהירות הנדרשת.
- ד. ס' 72 לחוק השיפוט הצבאי הדין בחריגה מסמכות עד כדי סיכון חיים או בריאות.
- ה. ס' 85 לחש"צ הדין בשימוש בלתי חוקי בנשק.
- ו. ס' 124 לחש"צ הדין בהתשלולות.
- ז. ס' 332 לחוק העונשין (1977) הדין בסיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה.

20. הנתבעת אחראית באחריות שילוחית לרשלנות כוחות הביטחון ולהפרת החובות החקוקות על ידם, בהיותם שלוחיה ו/או הפועלים מטעמה.

21. כן אחראית הנתבעת לנזקי התובעים עקב רשלנותה שלה ורשלנות גורמי החקירה הכפופים לה, המתבטאת במחדלים כדלקמן:

- א. לא תידרקה את כוחות הביטחון כיצד לעכב רכב נוסע ו/או לא תידרקה כראוי ו/או לא וידאה שתדריכה נשמר.
- ב. לא שמרה תיעוד בדבר זהות כוחות הביטחון אשר הוצבו במקום הארוע בזמנים הרלבנטיים.
- ג. לא פתחה בחקירה מיד עם הגשת תלונת התובעת 1 אלא רק לאחר כ-5 חודשים. בכך פגעה בסיכויי איתור כוחות הביטחון המעורבים.
- ד. לא נקטה בפעולות החקירה הנחוצות על מנת לאתר את כוחות הביטחון המעורבים – פעולות אשר רשות חקירה סבירה היתה צריכה לנקוט בהן.
- ה. לא פיקחה כראוי על התנהגות כוחות הביטחון בכלל ובזמן האירוע בפרט.

22. נזקי התובעים

- א. בעקבות הארוע נגרם נזק לגלגל ולשילדת הרכב. עלות תיקון הרכב מוערכת ע"י התובעים בכ-1000 ₪.
- ב. כאמור, פנו התובעים בעקבות הארוע לביה"ח אוגוסטה ויקטוריה, שם קיבלו כדורי הרגעה ונשלחו לביתם לנוח. התובעת 2, אשר היתה בעת הארוע בשבוע השמיני להריונה, נבדקה ע"י רופאה האישי אשר קבע כי כתוצאה מהארוע הפילה את תינוקה. התובעת 2 אושפזה בביה"ח ושוחררה למחרת היום.

על הנתבעת לפצות את התובעת 2 בגין עוגמת הנפש הרבה שנגרמה לה עקב אובדן תינוקה.

ג. כפסע עמד בין התובעים ובין המוות. תחושת הפחד שחשו עת נורה צרור כדורים לעבר רכבם לא תרפה מהם עד יומם האחרון. במשך תקופה ארוכה סבלו התובעים מתופעות לוואי כגון מתח וקשיים בשינה. לתובעים נגרמה עוגמת נפש וסבל רב כתוצאה מארוע חמור זה, לה התווספו תחושת כעס והשפלה משנודע להם כי למרות תלונתם המיידית, פתחה הנתבעת בחקירה רק 5 חודשים לאחר הארוע.
על הנתבעת לפצות את התובעים בגין נזקים בלתי ממוניים אלה.

23. לאור האמור, על הנתבעת לפצות את התובעים כדלקמן:

א. בגין תיקון רכב התובעת 1 - 1000 ₪.

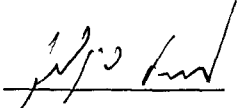
ב. נזק בלתי ממוני לתובעת 2.

ג. נזק בלתי ממוני לתובעים 6, 5, 4, 3, 1.

24. לבית המשפט הנכבד הסמכות העניינית והמקומית לדון בתביעה.

25. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעת ולחייבה לשלם לתובעים פיצויים כמפורט לעיל, בצירוף הוצאות משפט וכן ריבית מירבית והפרשי הצמדה בגין פיצוי זה ממועד פסיקתו. לפי העניין ועד לתשלום המלא בפועל.

ירושלים, היום 10 לחודש אפריל שנת 2000.

מיכל פינצ'וק, עו"ד
ב"כ התובעים